ANTARCTICA NU A FOST NICIODATĂ UN CONTINENT ÎNGHEŢAT

Ştiu că fiecare titlu şi fiecare articol va lăsa suspiciuni, perplexităţi, semne de întrebare şi uimire deşi nu ar trebui pentru că ceea ce eu vă prezint este documentat cu o mare diversitate de fotografii şi link-uri unde puteţi să aprofundaţi fiecare subiect. Nu mai fiţi sceptici pentru că nu ştiaţi multe lucruri din cele expuse pentru că dacă voi nu aţi auzit despre ele aceasta nu înseamnă că ele nu există.

Nu. Voi nu aţi auzit despre ele pentru că nimeni dintre cei care sunt puşi acolo sus, pe scaune moi şi calde ca să vă informeze nu au făcut-o pentru că, repet, ei nu sunt puşi acolo ca să vă spună aceste lucruri. Ei sunt puşi acolo ca să vă spună ceea ce nu trebuie să ştiţi, să aflaţi sau să descoperiţi. Ei sunt puşi acolo ca să vă dezinformeze, ca să asasineze pe cei care au dovedit că ei mint, ca să distrugă şi să ascundă ceea ce dovedea că trecutul umanităţii este cu totul altul decât ceea ce se învaţă în şcolile de spălat creiere ale illuminatilor.

Antarctica. Singurul continent diferit al pământului. Ţara gheţurilor veşnice! Încălzire globală, topirea gheţarilor, pământul care a devenit mic ca să ne poată susţine, lipsa hranei, poluarea atmosferei, rezonanţa Schumman ridicată din această cauză. Rahat. Mint de îngheaţă apele toţi. Conspiraţia mondială a ajuns la apogeu şi nu mai ştiu ce să inventeze ca să creeze confuzie, nesiguranţă şi neîncredere nici măcar în ceea ce se vede cu ochii.

Dar să încerc să vă fac o scurtă prezentare a celor care au studiat, au fost sau au căutat să meargă în interiorul pământului gol.

Primul care a avut curajul să susţină acest lucru a fost matematicianul şi astronomul englez Edmond Halley 1656 – 1749. El a fost primul om care a susţinut că pământul este gol în interior şi că aureolele boreale polare sunt de fapt reflexia unui soare interior care iluminează lumea subterană. Cercetările şi descoperirile sale au fost publicate în „The Pshilosophical Transactions of the Royal Society of London" lucrare care a stârnit un imens val de dispute. Pe de altă parte Halley este descoperitorul faimoasei comete care îi poartă numele, iar acest lucru nu poate să ne facă să ne îndoim prea mult de descoperirile sale care se cam adeveresc în foarte mare măsură.

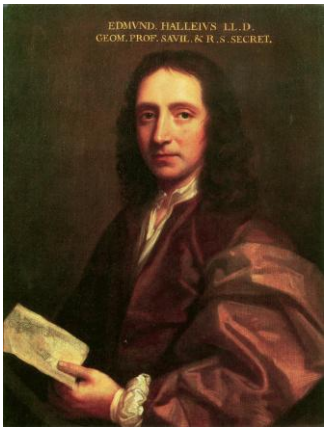

Un alt urmaş al teoriei pământului gol este John Cleves

Symmes, căpitan de infanterie în războiul din 1812 împotriva Marii Britanii, în cinstea căruia a fost ridicat la Hamilton un monument de piatră care reprezenta o sferă perforata în două puncte simetrice. În 10 aprilie 1818 el a trimis Congresului American, oamenilor de ştiinţă şi directorilor de universităţi acesta scrisoare în care menţionează: „lumii întregi: eu declar că pământul este gol în interior şi locuibil integral". La această scrisoare a alăturat un certificat medical în care se atesta că era în deplinătatea facultăţilor mintale. În 28 ianuarie 1823, senatorul american Richard M. Johnson a depus în faţa aceluiaşi Congres american, o petiţie în care cerea finanţarea unei expediţii către pământul gol. Bineînţeles că a fost respinsă iar cazul închis pentru totdeauna.

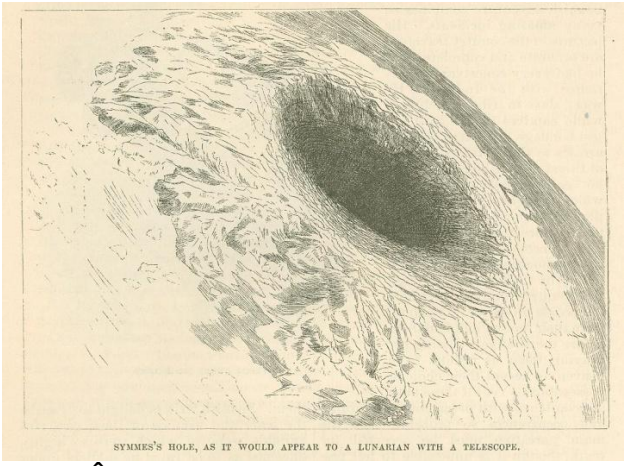

SYMMES'S HOLE, AS IT WOULD APPEAR TO A LUNARIAN WITH A TELESCOPE.

În 29 octombrie 1829 a plecat din New York o expediţie către Polul Sud dar a fost un adevărat dezastru. Edward George Bulwer Lytton, politician esoterist şi celebru autor al cărţii „Ultimi giorni di Pompei" (Ultimele zile ale Pompeiului) a publicat în 1873 „The coming Race" în care povesteşte că diferite rase umane scăpate din diferite cataclisme care au distrus pământul în ere antice, şi-au găsit refugiul în interiorul pământului de milioane de ani. Aceste rase de oameni îşi menţin forma datorită unui misterios fluid numit Vril. Aceasta istorie a inspirat societăţile secrete luciferiene, în special „Loggia luminosa" a Germaniei naziste care este cunoscută sub numele de „Società del Vril". Printre adepţi se afla însuşi Rudolf Hess.

Edward George Bulwer-Lytton (1803-1873)

„Teoria" pământului gol a fost reluată de scriitorul american William Reed în cartea „Fantasma dei poli" care se bazează pe mărturiile exploratorilor polari şi pe argumente ştiinţifice, carte care în zilele noastre este de negăsit.

Reed a explicat că în realitate polii pământului nu au fost găsiţi niciodată pentru că de fapt ei nu există. În locul lor se află enorme deschideri care duc către interiorul pământului. Cartea sa nu fu o invenţie. El precizează: „Acest volum nu a fost scris pentru a-i amuza pe cei care îl citesc. Nu este un roman, ci o carte serioasă care încearcă să vă demonstreze în măsura în care este posibil, anumite adevăruri importante care până acum au fost dispreţuite. Eu vă citesc cheia anumitor mistere".

Reed a evaluat că scoarţa terestră are o grosime de 1300 de km, iar interiorul sau gol o grosime de 10.000 de km. Părerea sa este că aurora boreala nu are nicio legătură cu vreun fenomen electric sau magnetic, datorită faptului că acest fenomen nu are niciun efect asupra acului busolelor. De asemenea Reed vorbeşte şi despre o mare liberă care se întindea undeva la nord, bazându-se pe observaţiile lui Dr Bessels, Dr Chester, Kane, McGary, Greely, Pavy şi mai presus de toţi pe cele ale lui Fridtjof Nansen.

Toţi au constatat existenţa acestei mări mai sus de o anumită latitudine. Nansen a descris această mare cu apă dulce în acest fel: „Această mare cu apă dulce este un fenomen singular… care se produce atunci când un strat superficial de apă dulce pluteşte pe un strat de apa sărată, iar această mare dulce alunecă cu nava pe marea cea grea de dedesubt, ca şi când această mare ar constitui un strat fix”.

Norvegianul Nansen a fost primul explorator modern care a reuşit să se apropie în 1897 de Polul Nord până la o latitudine de 86°15. „Diferenţa dintre aceste două straturi lichide era aşa de mare încât, în timp ce noi eram deasupra apei potabile din suprafaţă, puteam să extragem din fundul sălii maşinilor o apă aşa de sărată încât putea să fie utilizată pentru centrală". El a apreciat adâncimea la 3300 – 3900 m.

Teoria lui Reed a fost reluată de un alt american, Marshall B Gardener, după 29 de ani, fără să fi auzit vreodată de ceea ce descoperise predecesorul său, în cartea „Călătorie în interiorul pământului; polii au fost descoperiţi cu adevărat?” (A journey to

the earth's interior: Have the poles really been discovered).

Marshall Gardner spune ca pământul are două deschideri la poli în care se revarsă apa oceanului care se scurge pe crusta terestră atât dedesubt cât şi deasupra şi că centrul de gravitate al pământului era în plin centru al acestei cruste şi nu în centrul globului. Dacă vreo navă ajungea în deschizătura pământului şi continua să se îndrepte către interiorul Terrei, ea naviga în poziţie inversă pe peretele intern al crustei terestre.

El relevă că punctul gravitaţional cel mai important era la jumătatea drumului curbei. Acest punct era atât de puternic în acest loc încât apa sărată din mare cât şi cea dulce din iceberguri nu se amesteca. Apa marină sărată rămânea la câţiva zeci de centimetri sub apa dulce, ceea ce permitea să se aibă apă dulce în plin centru al oceanului arctic. Una dintre nedumeririle lui Gardner era originea icebergurilor care erau formate din apă dulce şi nu din apă sărată.

În Italia, aceste nedumeriri le-au avut şi autorii cărţii „IL LIBRO GIALLO NR 6" publicat în Ediţia FELIX, care şi-au pus

câteva întrebări esenţiale:

„— Cine ar putea să ne spună de unde provin icebergurile?

— De unde poate să provină această imensă cantitate de apă dulce?

— Icebergurile nu pot să provină din mare pentru că marea este sărată iar ei sunt toţi, fără excepţie, formaţi din apă dulce. Din ploaie??

— Cum este posibil ca 5 cm de precipitaţii anuale să creeze asemenea munţi de gheaţă, aşa cum se găsesc în Oceanul Arctic?

— Nu exista un răspuns raţional pentru aceste întrebări".

Acestea erau preocupările cercetătorului Bernacchi care a explorat Polul Sud împreună cu Borchgrevink între 1898 – 1900. Ei povestesc că au văzut un iceberg de 80 de km lăţime şi de 650 km lungime, un iceberg care ar merge de la Paris la Tulus şi care ar fi fost format din cei 5 cm de precipitaţii anuale!!!

Dacă se pleca de la faptul că exista un Pol Nord care este acoperit de gheată aşa cum toţi ştim, înseamnă ca numeroşi exploratori ar fi trebuit să aibă halucinaţii plecând de la latitudinea de 80°nord, sau poate erau în deplina posesie a facultăţilor mintale, dar teoria polului acoperit de gheată nu este deloc valabila. Toţi cei care locuiesc la nord au observat că este foarte multă ceata în Arctic iarna. Dacă banchiza ar fi fost toată solida nu ar fi fost atât de multă umiditate în aer pentru a se forma atâta ceata şi aburi.

Exploratorul american Dott. E. Kane care a descoperit gheţarul Humboldt şi care a explorat zona Polului Nord între anii 1833 – 1855, a scris acum 150 de ani: „Sunt indicii care demonstreza clar că trebuie să fie un ocean în Nord. Ceata şi aburii pe care îi vedem atât de des iarna confirma acest lucru".

După Reed şi Gardner, acesta apa dulce provine din râurile regiunilor calde din interiorul pământului. Când acestea ajungeu în suprafaţa foarte rece, se congelau rapid, formând icebergurile. Pe perioada lunilor de iarna, milioane de metru cubi de apa dulce

provenite din râurile interioare apăreau din deschizăturile polare, formând adevăraţi munţi de gheaţă.

Pentru Gardner, mamuţii congelaţi, descoperiţi în gheaţă nu erau animale preistorice, ci animale care trăiesc în aceste timpuri în interiorul Terrei. Aceasta, datorită faptului că aceşti mamuţi au fost descoperiţi în aceşti icebergi odată cu alte specii dispărute care au fost categorisite imediat ca „preistorice", datorită faptului că nu au mai fost văzute pe pământ de mult timp. Mulţi mamuţi aveau încă în stomac şi în gură iarbă nemestecată, ceea ce susţine faptul că au fost prinşi, fără să îşi dea seama, de un frig intens şi extrem.

Robert B. Cook relatează că în depozitele glaciale din Nord au fost găsiţi mamuţi, rinoceri, reni, hipopotami, lei şi hiene, explicând că aceste animale nu puteau să suporte o climă atât de îngheţată, tocmai de aceea ei au trăit acolo acum câteva milioane de ani, când în ţinuturile polare exista o climă caldă, tropicala.

Dar Gardner nu era de aceeaşi părere. După el, era vorba de animale care trăiesc în timpurile noastre, pentru ca, în mod corect, leii, hienele, renii, rinocerii şi hipopotamii sunt specii recente şi nu creaturi „preistorice".

Gardner a adăugat teoriilor lui Reed, prezenta unui soare central mult mai mic decât al nostru, care explica temperaturile ridicate din latitudinile polare. Un astru intern puternic în lumina şi căldura care poate să facă posibila viaţa vegetala, animala şi umană în interiorul pământului nostru. Aceasta inima radianta de căldură benefica ar explica şi existenta aurorei boreale.

Reed gândea la fel cum gândea Gardner, ca interiorul pământului era locuit dar îi era greu să explice acest lucru pentru catoria sa excludea existenţa unui soare central intern.

Exploratorul Fridjof Nansen, care a publicat „Verso îl Polo" (Către Pol) în 1897, afirma ca a văzut către amiaza o imagine" a unui soare" pentru ca după el nu putea să fie un miraj. Părea un

foc splendid care strălucea către marginea îndepărtată a ghietii. Din înălţimea principală, Nansen vede multe linii orizontale unele sub altele, toate de aceeaşi lungime, ca şi cum ar fi fost vorba de un Soare pătrat de un roşu palid, cu raze întunecate transversale. Nansen şi echipa sa nu se aşteptau să vadă pe timpul multor zile consecutive acest „zeu al vieţii" care renăştea după lunga noapte polara, cu atât mai mult cu cât ei se gândeau că au derivat cu mult către sud.

Dar o simplă iluzie optica ar fi putut dura multe zile în şir? Mai mult decât atât, zona în care se afla Nansen, era situată în zona polara cu noapte totală. În consecinţă, nu este soarele nostru, cel pe care îl vede Nansen, ci o lumina care era emanata de către ceva ce se situa în centrul planetei.

Gardener a căutat date astronomice pentru a demonstra ca nu numai pământul, ci toate planetele din sistemul solar sunt goale în interior. Ele poseda sori interni şi s-au format pornind de la o nebuloasă. La originea oricărui astru, era o masa în fuziune care se învârtea în jurul său. Prin urmare forţa centrifuga proiecta substanţele cele mai grele către periferie, formând în suprafaţa externa a fiecărei planete o suprafaţă solida. O parte al focului inizial rămânea în golul interior formând un soare central.

Din cauza mişcării de rotaţie şi al mişcării în spaţiu, se creau în mod obligatoriu deschizături la extremităţi. Gardner, a amintit de „luminile polare" observate pe Marte de profesorul Lowell, pe Venus de astronomul francez Trouvelet în 1878 şi pe Mercur de astronomul Richard Proctor. A citat un articol care a apărut în „Scientific American" din 14 octombrie 1916 semnat de către H.D. Curtis, membru al Societăţii Astonomice a Pacificului care spunea:

„50 de nebuloase au fost studiate şi fotografiate cu reflectorul lui Crosley. Au fost utilizaţi timpi diferiţi pentru a avea detalii de structura a părţii centrale strălucitoare şi a materiei periferice. Marea majoritate a nebuloaselor prezintă un inel mai mult sau mai puţin regular, un fel de scoarţa sau de conchilie, în general, care au în mijloc o stea centrala".

După al doilea război mondial, în 1947, au apărut multe ştiri în care se spunea că naziştii au trimis oameni la poli. În 1946 amiralul marinei americane Richard Byrd a fost trimis ca şef al programului numit „Operation High Jump", care avea ca scop printre altele să verifice dacă bazele naziste se aflau prin preajma. În timpul unui zbor efectuat în 19 februarie 1947, a raportat ca a văzut obiecte strălucitoare cu forma de disc zburător, care aveau ca simbol svastica şi care l-au obligat să aterizeze. Doi oameni foarte înalţi şi blonzi l-au întâmpinat, vorbind engleza cu un puternic accent german...

Avionul Curtis-Condor, tipul de aparat de zbor cu care amiralul Ricahard Byrd face a treia expediţie aeriana în regiunile antarctice şi cu care atinge interiorul pământului.

În 1959 F. Amadeo Gianinni a scris în cartea sa „Worlds beyond the Poles" (Lumea de dincolo de poli), ca după 12 decembrie 1928 expediţiile polare ale US au pus în evidenta existenta „un pământ fără sfârşit care se întindea dincolo de poli, în afara frontierelor pământului nostru determinate de teoria copernicana în 1543.

În 13 ianuarie 1956, unitatea aeriana a marinei US a intrat într-o întindere de pământ de 2300 de mile (3700 km), dincolo de

aşa-zisul Polul Sud al pământului. Acest memorabil zbor efectuat de către personal militar autorizat, echipat cu aparatura speciala care nu putea să confunde internul cu externul Terrei, nu a avut un mare ecou în presă, ca de obicei. Mai mult decât atât, Gianinni a relevat ca „expediţii moderne au intrat 5.000 de mile într-o întindere teritoriala a cărei extremitate nu a fost ajunsă. Când aceasta extremitate va fi ajunsă o alta de aceeaşi natura ar putea să apară. Acesta evaluare cu repetiţii ar putea să se prezinte la infinit pentru ca nu exista un sfârşit fizic al pământului în extremităţile sale din nord şi sud".

În 1959, Ray Plamer a reluat subiectul în revista „Dischi volanti" al cărui redactor şef era. Willis George Emerson într-o carte intitulată „Il dio che fuma" (Dumnezeul care fumează), titlu care se referă la soarele intern, intitulată şi „O călătorie în lumea interioară" publicata în 1965, povesteşte o întâmplare prin care a trecut un norvegian, Olaf Jansen şi fiul său.

Îmbarcaţi la bordul unui nave de pescuit, cei doi doresc ca găsească tara legendara situata dincolo de vântul de nord. El vorbeşte de un soare mic şi mai puţin strălucitor care dădea impresia de a fi înnorat ca şi când ar fi fost încercuit de un nor de fum.

Cei doi oameni au fost proiectaţi în deghizatira polara şi s-au trezit în interiorul planetei unde au stat doi ani înainte de a ieşi pe partea opusa, pe la polul sud. Acolo un iceberg a tăiat în două ambarcaţiunea iar tatăl a murit. Fiul, povesteşte ceea ce s-a întâmplat şi este închis pentru 24 de ani într-un spital psihiatric pentru ca, spuneau ei, are deficienta mintala. Când iese din spital devine pescar şi după 26 de ani se stabileşte în California. Avea aproape 90 de ani când din întâmplare scriitorul Wills George Emerson îl cunoaşte. Bătrânul simte ca moartea sa este aproape şi se decide să îi povestească secretul său, ceea ce el a trăit şi a văzut împreună cu tatăl său în lumea internă a pământului dându-i şi hărţile pe care le-au făcut acestui pământ nesfârşit al

lumii interne a Terrei.

Raymond Bernard relatează ca doctorul Nephi Cottom din Los Angeles a auzit de la un pacient al său următoarea relatare:

„Locuiam în apropierea cercului polar din Norvegia. Într-o zi am decis cu un prieten al meu să facem o călătorie în cel mai îndepărtat punct al nordului. Ne-am aprovizionat cu de toate şi am pornit pe mare. Aveam o frumoasă şi bună navă de pescuit cu pânze dar aveam şi un motor pe cinste la ea. După o lună, avansasem foarte mult la nord şi intrasem într-o ţară misterioasă care ne-a surprins cu temperatura sa. Noaptea era aşa de cald că nu reuşeam să dormim. Mai târziu am văzut ceva atât de straniu că am rămas muţi de uimire. În plină mare, se înălţa în faţa noastră o specie de munte imens în care, părea că oceanul începe să se întoarcă invers ca şi când se revărsa.

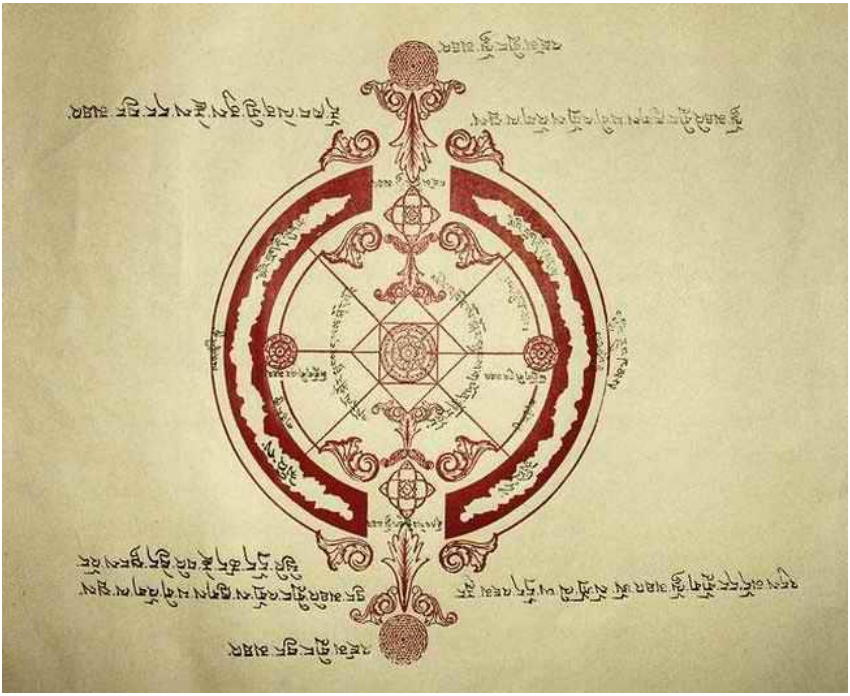

Curioşi, am continuat să navigăm în acea direcţie şi ne-am

trezit într-un imens canion care ne ducea către centrul globului. Dar surprizele nu se terminau. Ne-am dat seama mai târziu că un soare strălucea în centrul pământului iar oceanul care ne-a dus în acele locuri dispărea încet-încet, devenind în mod gradual un râu. Acest râu, aşa cum am constatat mai târziu, traversa întreaga superficie a globului de la un capăt la altul în aşa fel încât dacă se urmărea firul apei se ajungea la polul sud. Am constatat că superficia internă a pământului are pământuri şi ape la fel cum există în exterior. Soarele era strălucitor iar viaţa animală şi vegetală se dezvolta din abundenţă. În timp ce avansam am descoperit peisaje fantastice. Totul era fantastic pentru că orice lucru avea dimensiuni gigantice: plantele, animalele şi oamenii… Da, fiinţele umane! Noi i-am întâlnit şi erau giganţi. Trăiau în case şi în oraşe asemănătoare celor pe care le avem noi la suprafaţă. Aveau un sistem de transport „electric" care urmărea cursul fluviului de la un oraş la altul.

Omul continua povestirea sa incredibila: „Aceşti uriaşi ne-au primit cu multă bunăvoinţă şi ne-au invitat să mâncăm cu ei la masă. Prietenul meu a plecat într-o casă iar eu am rămas în alta. Eram complet dezorientat când am văzut dimensiunea gigantica a acelor obiecte. Mi-au adus o farfurie imensa plină cu mâncare care mi-ar fi ajuns ca să mănânc o săptămână întreagă. Gigantul mi-a dat ca desert un ciorchine de strugure care avea fiecare bob mare ca o piersica. Gustul era delicios. În interiorul pământului fructele şi legumele au un miros delicat şi un parfum subtil. Nu se putea compara cu nimic din ceea ce avem în suprafaţa. Am rămas cu giganţii un an întreg. Eram fericiţi de comapania lor aşa cum şi ei erau de compania noastră. Pe timpul şederii noastre am constatat un număr mare de lucruri stranii pentru că eram surprinşi de vastele cunoştinţe de care dispuneau aceste persoane. Pe toată durata şederii noastre nu au avut nici cea mai mică urma de ostilitate sau de neîncredere fata de noi şi nu au zis nimic când am decis să plecăm. Ba din contra, ne-au oferit protecţia şi ajutorul lor dacă am fi avut nevoie în călătoria noastră de întoarcere".

Jansen povesteşte ca giganţii trăiau sute de ani şi erau înalţi de 4 – 5 m. Aveau o ştiinţă foatre avansată. Transmiteau gândurile cu ajutorul unor anumite radiaţii şi aveau surse de energie mult mai puternice decât electricitatea. Raymond Bernard a afirmat ca aceşti giganţi aparţineau rasei antediluviene a atlanţilor. Ei s-au religiat în centrul pământului pentru a se feri de potopul care le-a distrus civilizaţia.

William F. Warren într-o carte intitulată „Il paradiso Ritrovato, o la cula della razza umană" (Paradisul regăsit sau leagănul rasei umane) a dezvoltata ideea după care rasa umană s-a născut pe un continent tropical situat în zona Arctica, în faimoasa Hiperboree a anticilor greci. Locuitorii ei erau un fel de zei care trăiau mii de ani fără să îmbătrânească. După el, anticele scrieri ale egiptenilor, indienilor, chinezilor, pana la legendele eschimoşilor, vorbesc toate de o mare deschidere polara unde trăieşte o rasă umană în interiorul pământului, ai căror strămoşi erau originari din acest loc paradiziac.

Alţi scriitori au avansat ideea ca interiorul pământului era locuit de către o rasă de mici oameni cu pielea închisă la culoare şi ca eschimoşii care nu aparţin nici unui tip de rasa actuala provin de fapt din acesta lume subterana „Când eschimoşii sunt întrebaţi de unde provin", relatează R. Bernard, „ei ne arata cu degetul către Nordul Polar". Legendele lor vorbesc despre un pământ minunat inundat de lumina, unde nu exista obscuritatea. Acolo este stăpână o climă temperata, lacurile şi râurile nu îngheaţă niciodată, unde animalele colindă tufişurile iar păsările de toate culorile zboară pe cer. Este un pământ al tinereţii veşnice unde toate fiinţele trăiesc mii de ani în pace şi fericire.

În ceea ce priveşte originea eschimoşilor, Gardner scrie: „primii norvegieni au considerat aceşti mici oameni închişi la culoare ca pe nişte fiinţe supranaturale pentru ca susţineau ca strămoşii lor veneau dintr-o ţară situată foarte departe, în

extremul nord. Norvegienii pentru care regiunile polare erau în extremul nord, nu puteau să creadă în existenţa acestei ţări. Astfel, ei au concluzionat ca eschimoşii sunt creaturi care aparţin altei lumi care ieşea din interiorul pământului, locul unde trăiau zânele şi elfii.

Pe de altă parte Nensen observa ca „populaţia de eschimoşi creste, iar aceasta creştere nu se datorează doar faptului că specia se înmulţeşte ci datorită unei migrări masive care vine din nord. „În evul mediu se credea că exista un pământ extrem situat dincolo de nord căreia i-a fost data numele de Thulè. Acesta credinţa într-o împărăţie splendidă locuita de un popor straniu, era foarte răspândită. Teoriile oficiale spuneau ca regiunile poate duceau doar la un pământ al gheţurilor veşnice... Noi vedem însă că nu este aşa. Artica nu este desertul despre care se spune ca gheată nu se termina.

Gardner a citat un paragraf din jurnalul exploratorului Isaac Israel Hayes, care în 1869 a făcut o călătorie în Groenlanda pentru a explora teritoriile Ellesmere şi Grinnel. Acesta a scris în jurnalul sau: „78°17 latitudine nord. Am văzut un fluture galben, cine ar fi crezut, un ţânţar, 10 omizi, 3 păienjeni, 2 albine şi 2 muşte!" Gardeni a dedus ca ele veneau din interiorul pământului. Observaţiile lui Hayes au fost confirmate de către exploratorul Greely în cartea sa „Tre anni di servizio nell'Artico" (3 ani de serviciu în Arctica) unde povesteşte ca minunile lumii arctice sunt atât de extraordinare încât a fost nevoit să minimizeze însemnările despre acesta lume vie deoarece se temea că va fi suspectat de exagerare. El povesteşte despre specii necunoscute de păsări şi plante, nemaivorbind de muşte şi de ţânţari. A găsit foarte mult lemn de salcâm cu care făcea focul.

Exploratorul Sverdrup a văzut la 81° latitudine nord atât de mulţi iepuri încât a numit un fiord „Fiordul iepurilor". A constatat că erau aşa de multe sălbăticiuni încât putea să hrănească tot echipajul expediţiei sale. Căpitanul Beechey a observat un număr

atât de mare de păsări pe coasta de vest a Spitzberg încât pământul răsună de ţipetele lor din zori şi pana sera. Franklin a văzut balene care emigrau către nord. Unde se duceau? Cu cât exploratorul avansa către nordul extrem întâlnea de fiecare dată ursii polari în faţa sa. Aceşti urşi care mergeau fără să obosească către nord, unde se duceau?

Comandantul McClure a explorat Pământul lui Banks şi a descoperit cantităţi imense de copaci împrăştiaţi între gheţuri. Evident, au fost transportaţi de curenţii proveniţi din nord. O parte a acestui lemn era pietrificat, dar era foarte mult de origine recenta.

Nansen s-a întrebat de unde provine lemnul plutitor de pe coastele Groenlandei? Gardner era de părere ca, cu cât se avansa către nord cu atât era mai multă viaţă pentru ca aceste probe erau mărturia vie ca în extremul nord exista un refugiu, o regiune cu clima privilegiata, purtătoare de viaţă vegetală şi animală.

Thèodore Fitch a scris o carte bazându-se pe cercetările făcute de Gardner şi Reed intitulat: „Il paradiso interno della terra". În acesta carte el afirma ca oceanul intern este mult mai mic decât cel extern dar ca întinderea de pământ este de trei ori mai mare decât cea din suprafaţă. Fitch a formulat o serie de întrebări esenţiale în aceasta memorabila carte: „Dacă niciun fluviu nu curge din interior către exteriorul planetei, atunci de unde se formează aceşti uriaşi icebergi care sunt formaţi în întregime din apa dulce?

De ce se găsesc seminţe tropicale de plante şi copaci plutitori în apa dulce a acestor aisberguri? Dacă apa acestor gheţari nu poate proveni în mod logic din niciun punct al pământului cum se face că se găseşte totuşi acolo? Dacă fata interna a pământului nu beneficiază de o climă caldă atunci de ce se întâlnesc în plină iarnă în nordul extrem, milioane de păsări tropicale şi animale care au nevoie de o climă caldă pentru a supravieţui? De unde provine polenul care colorează zăpadă în

roşu, galben şi albastru??

Cartea „Îl libro Giallo Nr 6" despre care am mai vorbit la început pomeneşte despre polenul şi copacii plutitori: „exista un alt fenomen care a surprins mai mulţi exploratori: pe naşteptate zăpada era colorata în roşu, negru, verde sau galben.

Au fost prelevaţi campioni şi s-a stabilit ca negrul provenea de la cenuşa vulcanica iar celelalte culori proveneau de la polenul florilor. Dar polen la Polul Nord? Mai mult decât atât, polenul provenea de la o diversitate infinita de flori pe care nimeni nu le cunoaşte.

De unde proveneau sutele de trunchiuri de copaci pe care exploratorul Robert McClure i-a găsit pe Pământul lui Bank?

McClure este primul om alb care a descoperit trecerea Nord-Vest în toată lungimea sa. Acolo unde nu creste nimic, acolo unde gheată este patroana absoluta, el vede lemne plutitoare care veneau către el. Trunchiurile copacilor păreau că au fost „tarate" de către gheţurile provenite din nord. Dar arbori în nordul cel mai extrem? Nansen a văzut copaci plutitori la 86° latitudine nord, la 4° depărtare de pol. Probabil ca arborii cad din cer la fel ca şi zăpadă care formează gheată polara? Sigur că nu.

Şi Reed la timpul său a relevat o pulbere neagra care colora zăpadă dar nu a dedus ca putea să provină de la un vulcan care erupe. Datorită faptului că nu exista niciun vulcan în superficie a

dedus logic că trebuia să se găsească în interiorul pământului.

Un alt autor american a publicat o cărticică mică în care exprima părerea sa despre structura pământului. Vechia teorie după care pământul ar fi fost o masă solidă cu centrul materie fluidă trebuia aruncata la gunoi ca şi vechia credinţă care spunea ca înaintând în interior căldura se amplifica. Pământul este un astru turtit la poli. Polul ar reprezentata marginea externă al unui cerc magnetic, iar în acest caz, acul busolei ne-ar duce către pământ. Mai departe de acest cerc, pământul ar cobori într-o lina panta către interior.

După Raymond Bernard, discurile zburătoare provin din interiorul globului fiind pilotate de către o rasă subterana, idee care a fost apoi preluata de către mulţi cercetători. Căpitanul Strauss al unei fregate, a prezentat în Brazilia o serie de conferinţe unde afirma ca pistele de zbor ale discurilor zburătoare se găsesc în împărăţia subterana a Agarthei a cărei capitale este Shambhalla. Locuitorii acestui regat au ajuns un nivel de civilizaţie şi ştiinţa extraordinar, iar ei aparţineau unei civilizaţii antediluviene care au populat continentele dispărute ale Lemuriei şi Atlantidei. Când aceste continente au fost înecate, supravieţuitorii au găsit refugiu în centrul planetei, iar Egiptul şi imperiile Maya, Aztec şi Incas erau de fapt colonii ale Atlantidei.

Din Brazilia, de unde s-a expus prima data teoria discurilor zburătoare subterane, ideea a poposit în Statele Unite. Ray Palmer, director al revistei „Dischi volanti" a scris în 1959: „rezultatele multor ani de cercetări ne pot permite să înaintăm ipoteza ca discurile aparţin pământului nostru, ca nu vin din spaţiu, cum se credea până acum. O adunătură imensa de probe ne arata că exista un loc necunoscut de mari dimensiuni, neexplorat încă, de unde provin foarte probabil aceste discuri zburătoare. Reviata nostra a adunat o mare cantitate de probe zdrobitoare care demonstrează ca aceste aparate de zbor aparţin acestui pământ. Acest lucru este recunoscut de multe guverne ca

pe o realitate. Noi am făcut eforturi imense pentru a şti mai multe despre aceste lucruri, dar aceste lucruri sunt de o importantă atât de mare încât au fost acoperite de către un secret mondial".

În timpul anilor şaptezeci au sost publicate foarte multe fotografii ale Polului Nord făcute de sateliţii meteorologici. Aceste fotografii susţineau teoria pământului gol datorită forului care se vede la polul pământului. Este vorba despre fotografii făcute în 6 ian 1967 de către satelitul US Environmental Science Service Administration ESSA 3, iar apoi de către satelitul Essa 7.

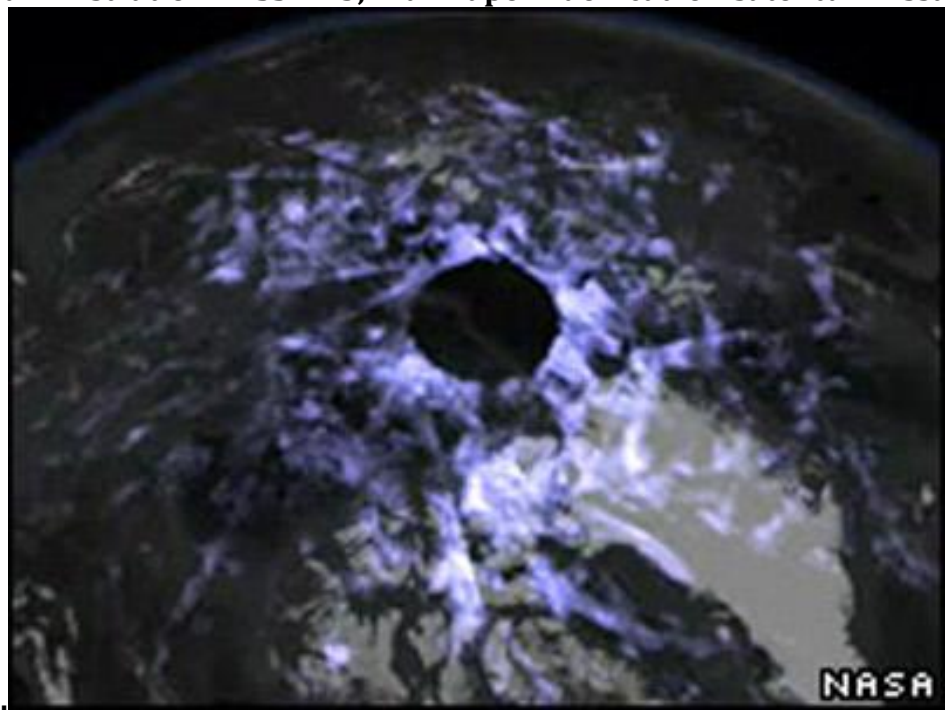

Foto riprese dal Satellite Essa 7

ESSA 7, shown here during testing, replaced ESSA 5 as the primary stored data satellite in the TOS system.

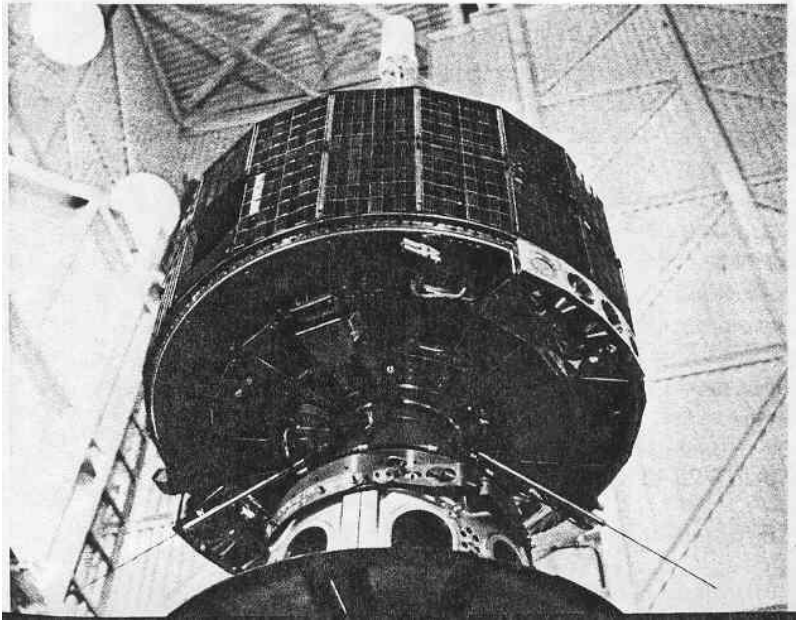

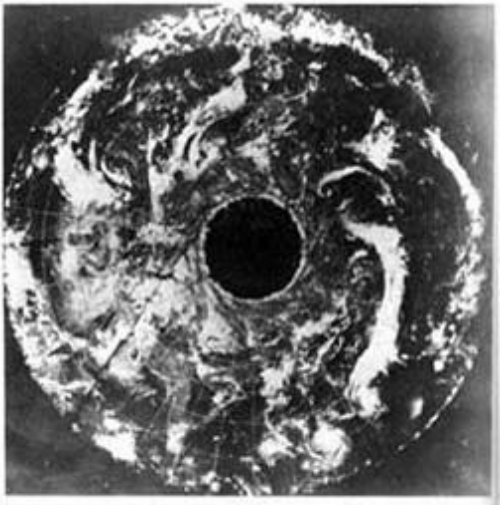

The remarkable photograph taken by the ESSA-7 satellite on 23 November 1968. There is almost no cloud cover; the ice fields on the surface can be observed, and the hole at the North Pole can be clearly seen.

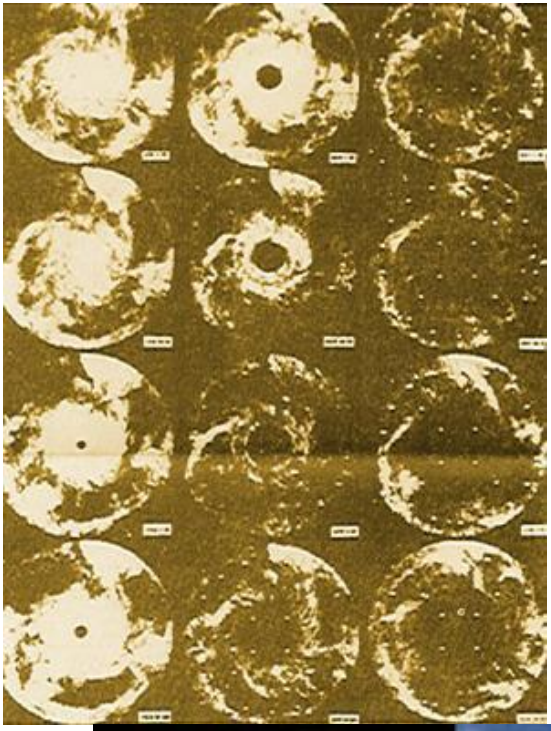

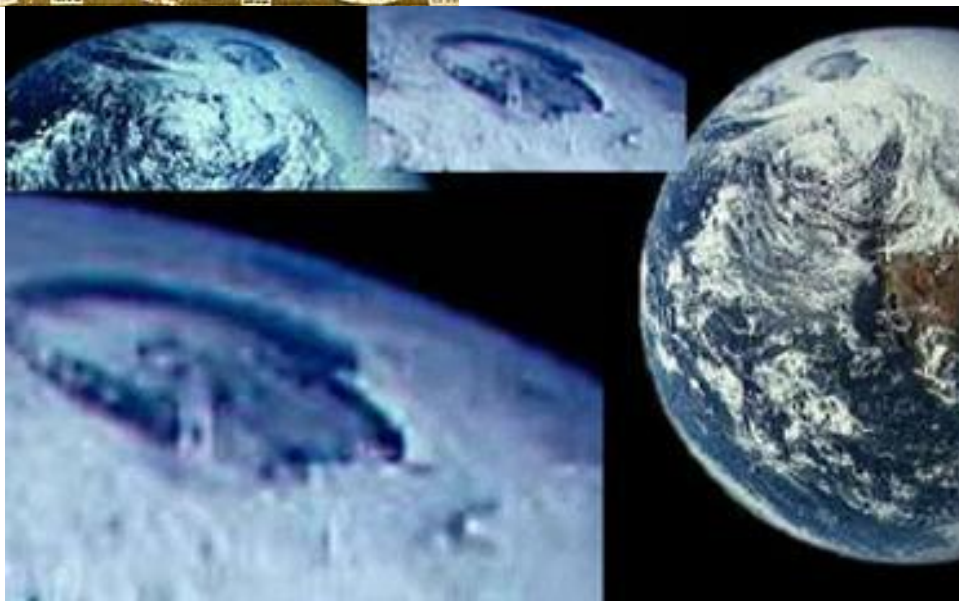

Puteţi citi mai multe despre acest subiect unde se prezintă

în continuărie zeci de probe şi mărturii ale existentei cavităţii interioare a pământului aici:

http://www.menphis75.com/la terra cava.htm

Foto din expediţia lui Cook făcută în aprilie 1908 care demonstrează existenta misterioasei „Terra di Bradley", localizata la 84°50 Nord.

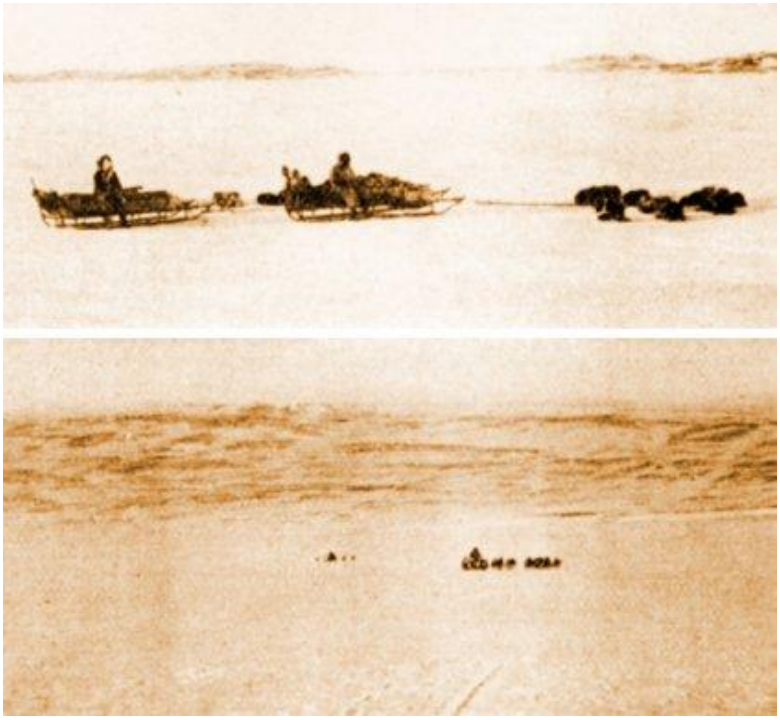

http://www.menphis75.com/la terra cava.htm

Dry Valleys sunt Văile Aride ale Antarcticii, un loc despre care nu prea se vorbeşte şi despre existenta cărora foarte puţini ştiu. Teoriile cu care suntem crescuţi şi care ne sunt impuse ca adevăruri de nestrămutat în şcoli, nu ar putea explica niciodată cum de este posibil să existe aceste locuri în ţara gheţurilor veşnice inventate de ei.

Vile Aride ale Antarcticii sunt de fapt imense întinderi de uscat care nu sunt acoperite de gheată. În aceste ţinuţiri temperatura ajunge până la 18 – 20 de grade vara. Au râuri, mari şi lacuri iar vegetaţia creste din belşug.

Am să vă prezint multe curiozităţi care de fapt sunt proba vie, clara ca în realitate Antarctica nu este şi nu a fost niciodată un continent acoperit de gheată. Anticii cunoşteau şi acest lucru tocmai de aceea hărţile amiralului turc Piri Rais prezintă acest

continent care din negura timpurilor nu a fost niciodată acoperit de gheată. Inventarea încălzirii globale este de fapt o alta măgărească minciuna cu care ar putea să explice ei, elita conducătoare, inexistenta gheţurilor veşnice din ţinuturile polare.

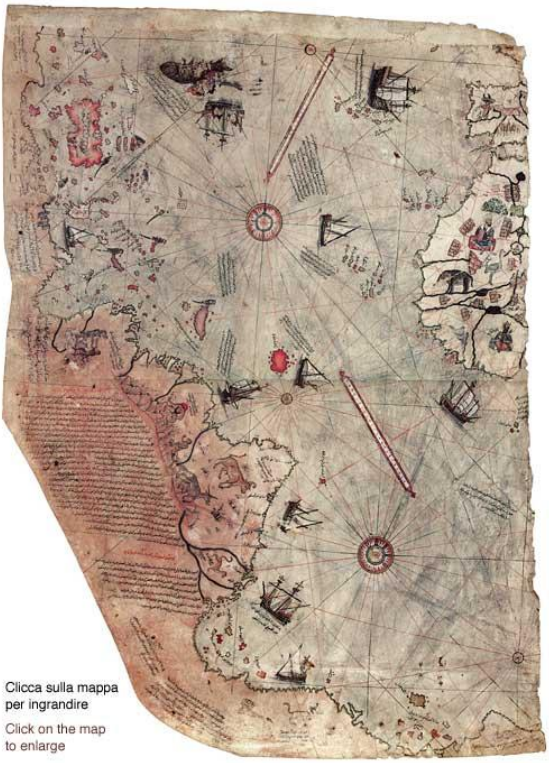

Au menţinut teoria aceasta mii de ani, trecând peste mărturii şi probe aduse de oameni curajoşi care au fost asasinaţi, deraşi, internaţi în ospicii de maxima siguranţă, declaraţi nebuni. Au ars şi falsificat mii de documente antice care vorbeau despre faptul ca lumea internă exista şi este o realitate de necontestat. Este imposibil ca o persoană de bun simţ să poată susţine aberanta lor teorie cu pământul plin, care numai pentru faptul că ar avea o atracţie gravitaţională înfiorătoare care ar crea dezechilibru între toate astrele universului nu poate să stea în

picioare.

Să nu mai vorbim de faptul ca datorită rotaţiei duble, şi a faptului că la început orice astru al universului, aşa cum susţini aceşti debili, era format din magma incandescenta, trebuia obligatoriu să fie gol în interior pentru ca forţa centrifuga goleşte conţinutul aruncându-l către exterior, ca la maşina de spălat, iar partea din mijloc care nu este supusa acestui proces rămâne întreagă, formând acel soare interior despre care vorbesc toţi exploratorii şi toate scrierile antice tibetane, mayaşe, încă, egiptene, sumeriene… Toţi ştiau de lumea subterană pe care ei au transformat-o în iad, durere şi chin.

Să începem cu ceva interesant. Orice om care doreşte să exploreze cu ajutorul sateliţilor sau cu google harta polilor, a Antarcticii în special, nu poate, pentru ca interiorul continentului este delimitat de o bizara pata care este menţinută de câteva sute de ani de elita, cu explicaţia „Accesul interzis". Acest lucru se întâmplă exact în locul în care toţi exploratorii au mărturisit că exista deschiderile polare către interiorul pământului. Deschiderea polara către centrul pământului este acoperita pentru oamenii de rând cu aceasta pata neagra, sau alba, în cazul în care cauţi prin satelit, astfel încât neavizaţii să creadă că se tratează de gheaţă şi zăpadă veşnică.

Aşa cum am văzut din descrierile făcute de toţi exploratorii sau căutătorii pământului paradiziac, acest loc are o climă foarte calda pe măsură ce te apropii de deschiderea polara. Eu am rămas surprinsa de faptul ca în toate fotografiile făcute de aceşti oameni deasupra „gheţurilor veşnice" în expediţiile lor, ei sunt îmbrăcaţi destul de sumar pentru timpul extrem de geros despre care ne vorbeşte elita. Este adevărat ca în 1900 nu existau cine ştie ce echipamante invernale, dar vă rog să vă uitaţi la fetele lor, la expresia pe care o au. Niciunul nu trădează semne vizibile de suferinţă a gerului năprasnic, niciunul nu pare încleştat de degerături. Nu. Toţi sunt degajaţi şi relaxaţi. Iată câteva fotografii.

Nansen in front of the ship in the summer of 1894, strongly doubting that the ice drift would lead him to the Pole.

Norway's Amundsen, first man to reach the South Pole 14

December 1912

Scott's party at the South Pole, 18 January 1912. L to R: (standing) Wilson, Scott, Oates; (seated) Bowers, Edgar Evans

Hjalmar Johansen og Fridtjof Nansen på padletur før de bryter opp fra «Fram» og forsøker å nå frem ţi-l Nordpolen.

Dar să revenim la văile fără gheaţă ale continentului Antarctic despre care vorbesc cei mai mulţi exploratori ai Polului Sud, aşa cum aţi văzut din expunerea de mai sus. Este inutil să mai adaug ceva pentru că deja am expus punctele principale pentru care Antarctica nu este un continent al gheţurilor veşnice ci un continent acoperit pe extremităţi de munţi de zăpadă formată din cauza aerului cald care iese prin deschizăturile polare din interiorul pământului gol şi al soarelui sau intern în exterior.

Iată cum arată în realitate Antarctica:

Baza de cercetare italiană King George Island

The Dry Valleys in the western mountains of Victoria Land, discovered during the expedition's western journey.

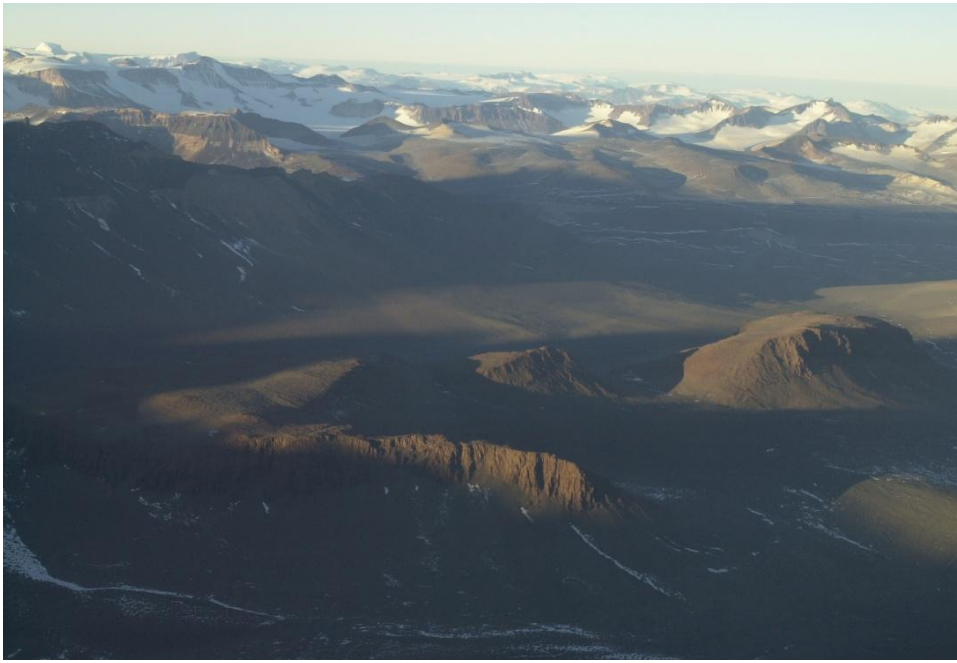

Valle McKelvey în Antartide, vista dall'elicottero. Si tratta di una delle valli più secche e grandi. Credit: NSF

Taylor Valley, one of Antarctica's major Dry Valleys

Garwood Valley. (Photo: Gateway Antarctica, Univ of Canterbury, NZ)

Immagine delle desertiche vallate secche dell'Antartide. Credit: Imira/Flickr

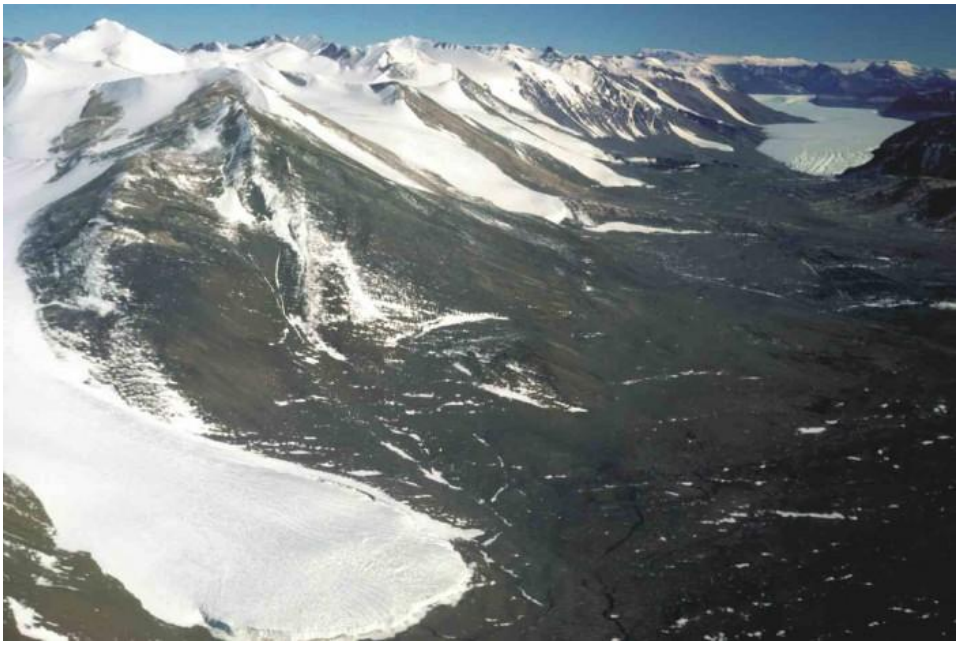

Immagine delle vallate secche dell'Antartide. Credit: NASA

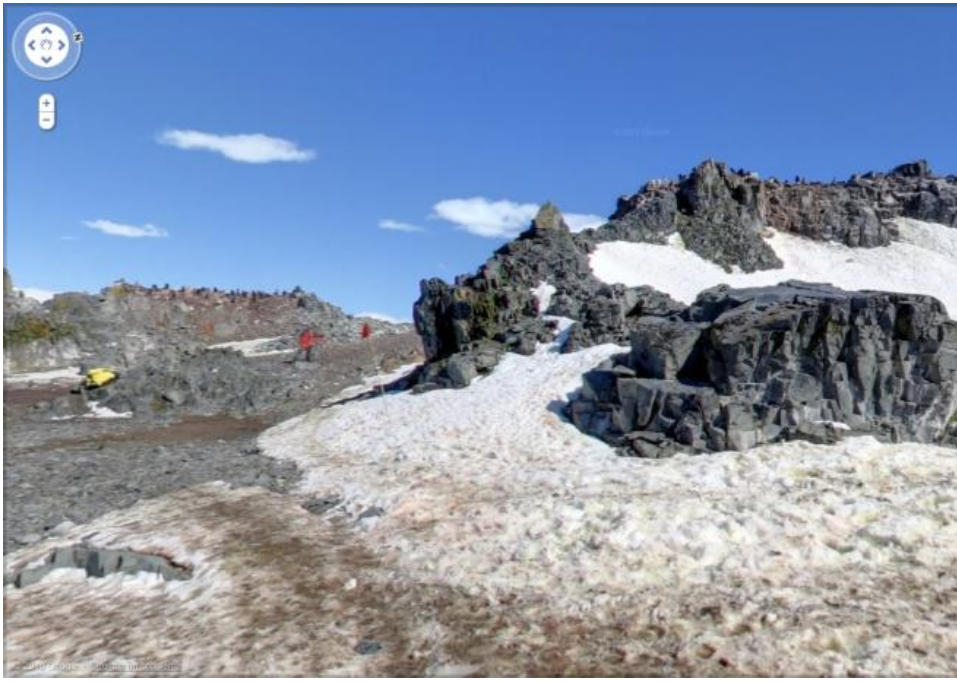

L'Antartide vista da Google Street View https://maps.google.com/maps? le = UTF8 & t = h & q = Antarctica & layer = e & cbil = – 62.59609,-59.901651 & panoid = ZzuMubmHCflGGoăePSlplQ & cbp = 12, 233.34, 1, 0.48 & hq = & hnear = Antarctica & ÎI = – 62.59609,-59.901651 & spre = 0.000732, 0.002516 & z = 14 & source = embed

FRAGMENT DIN CARTEA „POVESTEA ÎNROBIRII TALE" VOL 2, AUTOR:

GABRIELA DOBRESCU

PENTRU MAI MULTE INFORMAŢII CITIŢI MAI MULT AICI:

http://www.menphis75.com/la terra cava.htm
http://www.rosssea. info/landforms.html
http://www.diegocuoghi. it/Piri Reis/Piri Reis.htm
http://www.youtube.com/watch?v=eYgvn Ddykă M video
http://www.youtube.com/watch?v=zttnM03 aI-U VIDEO
http://www.linzniverse.net/2012 – 05 – 08/la-sorprendente-biodiversita-delle-valli-secche-dellantartide

/more-11823